

Hồi Thứ Năm Mười

CÂN QUẮC ANH THƯ

Chàng toan vận công tiếp trợ cho Đàn chủ, bỗng thấy mũi đồng châm còn cắm nơi vai, ngập vào da thịt khá sâu, máu còn rỉ chảy.

Với Đàn chủ việc vận công phong bế huyết mạch ngăn chặn máu chảy, không phải là khó khăn gì, song y phải khổ chiến mấy lượt trong đêm, thương tích bị chấn động từng hồi, do đó chỉ ngăn chặn được một lúc thôi, qua mỗi lần bị chấn động máu lại rỉ ra như thường, và hiện tại Đàn chủ mê man, không còn kiềm giữ nổi huyết mạch nên máu lại rỉ ra là điều tự nhiên phải có.

Song máu chảy mãi thì khí lực phải suy giảm, máu mất nhiều thì nguy hại đến bản thân, cho nên điều cần yếu là phải làm sao ngăn chặn máu chảy, rồi sau đó mới có thể truyền chân khí tiếp trợ.

Phép truyền công tiếp trợ rất kỵ trường hợp máu chảy nhiều, bởi chân khí càng truyền vào, thì máu càng vọt mạnh theo vết thương ra ngoài, nạn nhân mất máu không còn tiếp nhận sự hỗ trợ nữa mà thành nguy hại.

Bạch Thiếu Huy trầm ngâm:

Trước hết ta phải rút mũi đồng châm ra, điểm huyết cầm máu cho người, rồi sau đó mới truyền lực được.

Chàng đặt đàn chủ nằm nghiêng dưới đất, rồi dè dặt nắm mũi đồng châm rút nhẹ.

Theo mũi đồng châm một tia máu bắn vọt ra, ướt cả mặt mày chàng.

Đau quá Đàn chủ liền rú lên, mở choàng mắt ra, run run người rồi nhắm mắt lại, mê man như cu.

Bạch Thiếu Huy không thể nghĩ đến việc lau sạch mặt mày sợ chậm trễ thời gian, cấp tốc điểm ngón tay quanh chỗ bị thương, cầm máu lại.

Hơi thở của đàn chủ lúc đó quá nhẹ, khí lực của y kiệt quệ, tình trạng hết sức nguy hại, y có thể chết trong giây phút như vậy, làm sao Bạch Thiếu Huy dám tiếp lực?

Chàng bối rối vô cùng, phải làm sao có một quyết định nhanh chóng, có một phương pháp hữu hiệu, nếu không thì mỗi một phút giây trôi qua là Đàn chủ đi dần một bước vào tử cảnh.

Đột nhiên chàng a lên một tiếng, nghĩ ra Đàn chủ có mang thuốc kích thích bên mình, thì chắc cũng có luôn thuốc trị thương.

Không do dự chàng đưa ngay tay vào người đàn chủ, mò mò tìm thuốc.

Nhưng vừa len tay dưới lượt áo của Đàn chủ, chàng vụt xanh mặt vội rút tay ra liền.

Trời! Đàn chủ là một nữ nhân! Tay chàng chạm phải đôi nhũ hoa ép sát trong lượt vải quấn quanh ngực.

Chàng không thể tưởng tượng con người ngày thường tỏ tỏ uy nghi hùng dũng đó lại là một nữ nhân.

Tuy nhiên qua phút giây bàng hoàng sửng sốt, chàng lấy lại bình tĩnh, cho rằng sự kiện Đàn chủ là một nữ nhân cũng không phải là một sự kiện lạ, bởi những người trong Bách Hoa Cốc đều là nữ nhân thì Đàn chủ không thể là một nam nhân được.

Có điều chàng hết sức xốn xang là chàng đã sờ mó đúng vào chỗ kín của Đàn chủ. Một nam nhân đoan chính có thể hành động sỗ sàng như vậy được chăng?

Nghĩ cho cùng cũng không có gì đáng trách cho chàng lắm, bởi chàng thực tâm muốn cứu nạn cho Đàn chủ, vả lại cử động đó chỉ là vô tình chứ nào phải chàng cố ý đâu?

Lâu lắm mặt chàng chưa hết đỏ vì thẹn!

Chàng lặng người nhìn Đàn chủ mê man trầm trọng, chàng mang máng nhớ là chàng có chạm tay vào những vật gì vụn vặt nơi ngực đàn chủ, vì quá hấp tấp rút tay nên không kịp chớp lấy những vật đó ra xem cho biết là vật gì.

Chàng ngẫm nghĩ mãi độ chừng là trong số những vật vụn vặt đó, hẳn có thuốc trị thương, nếu đúng như chàng nghi ngờ thì kể như tình trạng của Đàn chủ có phương pháp cứu.

Nhưng chàng phải làm sao để lấy mấy vật đó ra xem? Cho tay vào ngực Đàn chủ lần nữa chăng?

Đắn đo mãi cuối cùng chàng thấy không thể ty hiềm được nữa, lúc biến phải từng quyền, nếu tránh một chi tiết thì mất một mạng người, mà người đó lại là Tử Vi Đàn chủ.

Chàng run run tay lòn qua lớp áo của Đàn chủ lấy tất cả những vật vụn vặt đó ra.

Nhưng vật đó khá nhiều, có cả một mảnh gương đồng, một chiếc lược bằng răng tượng, một chiếc khăn tay màu hồng, ba đóa hoa tường vi bằng đồng tím đầu nhọn như gai, loại ám khí độc môn của Hoán Hoa Cung.

Ngoài ra còn có ba chiếc hộp ngọc.

Bạch Thiếu Huy mở nắp một chiếc bên trong có hai ngăn, đựng một chất nước sền sệt, một bên đen, một bên trắng, chàng hiểu ngay là những chất thuốc cải sửa dung mạo.

Chàng mở nắp chiếc hộp thứ hai, trong hộp có ba viên thuốc to bằng đầu

ngón tay cái, óng ánh vàng, xông nức mùi thơm, ngửi mùi thơm đó, chàng biết ngay đó là loại linh dược trị thương.

Chàng vô cùng hân hoan, nghĩ rằng sự sỗ sàng liều lĩnh của mình không đến nỗi vô ích.

Rồi chàng mở nắp chiếc hộp cuối cùng, chiếc hộp đựng thuốc bột, màu trắng, chàng nhúng đầu ngón tay đưa lên mũi ngửi, biết là loại thuốc cầm máu sanh da non, loại kim sang dược mà khách giang hồ thường dùng.

Không dám trì hoãn, Bạch Thiếu Huy cậy rằng Đàn chủ bỏ vào miệng một viên thuốc màu vàng, rồi lấy thuốc bột rắc lên mấy vết thương nơi ngực, nơi vai, nơi đùi.

Làm xong công việc cho uống thuốc viên, rắc thuốc bột, Bạch Thiếu Huy thu gọn các vật lại, lòn tay đặt vào chỗ cũ, xóa hết các dấu vết, nơi ngực đàn chủ.

Chàng thở phào mấy lượt, rồi ngồi lặng bên Đàn chủ, như một tên vệ sĩ trung thành bảo vệ chủ nhân.

Đêm xuống dần dần, nhìn mấy vì sao, Bạch Thiếu Huy ước độ canh tư hầu tàn, canh năm sắp đến.

Qua một đêm dài lao nhọc, chàng mệt mỏi vô cùng, cảm thấy toàn thân rã rời, mi mắt nặng trĩu, cố gượng chống cơn buồn ngủ, nhưng chỉ một lúc thôi, sau cùng chàng khoanh tay ôm gối gục đầu ngủ thiếp đi lúc nào không rõ. Đến lúc có tiếng động bên tai, chàng giật mình tỉnh giấc, mở mắt ra thấy trời đã sáng tỏ.

Tử Vi Đàn chủ cũng đã tỉnh lại rời bỏ chỗ nằm, đến ngồi tựa mình vào một cội cây gần đó.

Chàng mừng rỡ đứng lên bước đến trước mặt, điểm một nụ cười:

– Đàn chủ đã khỏe trong người rồi chứ?

Tử Vi Đàn chủ không đáp, giương đôi mắt nhìn chàng, trong ánh mắt ngời lên sát khí bưng bưng.

Bạch Thiếu Huy lo lắng không rõ Đàn chủ sẽ có thái độ nào đối với chàng, khiến y quá lạnh lùng đồng thời cảm hờn như đối với kẻ tử thù.

Tuy nhiên chàng vẫn giữ bốn phận một thuộc viên tuân lời khuyên chân thành:

Đàn chủ bị trọng thương vừa đỡ, hãy nằm tĩnh dưỡng một lúc, không nên cử động có hại!

– Đàn chủ quắc mắt hỏi:

– Người đã rắc thuốc cho ta?

Nhớ lại việc đã qua, Bạch Thiếu Huy đỏ mặt lúng túng không biết phải đáp làm sao.

Đàn chủ quát to:

– Nói mau! Người đã lấy thuốc trong mình ta?

Bạch Thiếu Huy ấp úng:

– Tại hạ trông thấy Đàn chủ hôn mê nên...

Đàn chủ rung rung giọng:

– Người đến đây!

Bạch Thiếu Huy bước đến gần hơn.

– Đàn chủ có việc gì?

Đàn chủ vụt đứng lên, vươn nhanh tay tát mạnh vào mặt chàng.

Vừa tỉnh lại công lực chưa khôi phục, song quá giận vì thẹn, Tử Vi Đàn chủ đánh mạnh quá, đánh xong y lảo đảo người đứng không vững, ngã chúi tới rơi trọn vào lòng Bạch Thiếu Huy.

Bị một tát tai đau điếng, Bạch Thiếu Huy chưa hết sững sờ, bỗng thấy Đàn chủ ngã vào lòng, vội đưa tay ôm gọn giữ cho y khỏi ngã.

Vô tình vòng tay của chàng ôm đúng ngay ngực của Đàn chủ lại chạm vào đôi nhũ hoa.

Đàn chủ hét lớn:

– Buông ta ra! Buông tay ra, rồi rút cho khuất mắt ta!

Bạch Thiếu Huy dầu sao cũng là một con người, lại là một người cao ngạo, trong lứa tuổi phương cương, nàng không biết ơn còn khinh miệt chàng, chàng tức uất vô cùng, muốn bóp nghẹt yết hầu cho nàng chết ngay, song chàng kịp dần lòng, buông tay cho nàng ngã phịch xuống đất, đoạn lạnh lùng thốt:

– Tại hạ không thể trông thấy một người sắp chết mà không tìm mọi phương pháp cấp cứu, vì cái chỗ nhân đạo đó mà thành xúc nộ cô nương, hiện tại cô nương đã qua khỏi cơn nguy rồi, chắc không còn cần gì tại hạ nữa, vậy tại hạ xin vâng lời cáo biệt cô nương!

Chàng quay mình bước đi liền.

Tử Vi Đàn chủ ngậy người một chút, bỗng gọi to:

– Số hiệu mười chín! Hãy trở lại!

Bạch Thiếu Huy dừng chân:

– Cô nương còn muốn nói gì?

Ánh mắt vẫn lạnh lùng giọng nói còn suy nhược, Đàn chủ buông gọn:

– Ta khát nước quá!

Bạch Thiếu Huy không nói năng gì cả đi tìm nước. May mắn cho chàng chỗ đó gần bờ sông, chàng đến bờ sông rồi, đứng nhìn giòng nước một chút, đoạn quay trở lại.

Chàng lạnh lùng nhìn Đàn chủ:

– Nước thì có song lấy gì chứa?

Đàn chủ gằn giọng:

– Ta biết đâu! Người làm sao có nước cho ta uống thì làm!

Bạch Thiếu Huy ngẫm nghĩ một chút chợt kêu lên:

– Được rồi! Cô nương trao chiếc khăn tay đây cho tại hạ!

Tử Vi Đàn chủ do dự, song nghĩ không còn cách nào khác, đành đưa tay vào ngực lấy chiếc khăn tay ra trao cho chàng.

Bạch Thiếu Huy tiếp lấy khăn, trở lại bờ sông vò chiếc khăn cho thật sạch thấm nước đem về.

Chàng bảo:

– Cô nương ngửa mặt lên, tại hạ vắt từng giọt cho cô nương thấm giọng.

Đàn chủ y lời ngửa mặt há miệng.

Bạch Thiếu Huy cho ngay nước rỏ vào miệng nàng, đến giọt cuối cùng chàng lại đi nhúng nước, chàng làm đủ ba lần như vậy, Đàn chủ không còn khát nữa.

Trong khi nhỏ nước cho Đàn chủ uống, nhìn đôi môi hồng viền quanh hai hàm răng trắng như ngọc vụn Bạch Thiếu Huy thầm nghĩ:

– Nàng này chắc hẳn là phải đẹp lắm! Rất tiếc là gương mặt nàng bị thuốc bôi thành tím sẫm, nếu không thì ta đã có dịp chiêm ngưỡng một dung nhan tuyệt!

Cho Đàn chủ uống nước xong, chàng cũng trở lại bên bờ sông lướt nữa.

Đàn chủ sợ chàng bỏ đi vội gọi:

– Số hiệu mười chín người đi đâu đó?

Chàng đáp gọn:

– Tại hạ đi rửa mặt!

Một lúc sau chàng trở về.

– Đàn chủ vẫy tay bảo chàng lại gần đoạn bảo:

– Người tên họ gì?

Bạch Thiếu Huy giật mình vội đáp:

– Tại hạ số hiệu mười chín!

Đàn chủ cười lạnh, tuy lạnh nhưng là nụ cười đầu tiên đối với Bạch Thiếu Huy:

– Ta hỏi họ tên mà?

Bạch Thiếu Huy do dự một chút:

– Tại hạ họ Bạch tên Thiếu Huy!

Tử Vi đàn chủ tỏ ý nghi ngờ:

– Người không uống Vô Ưu Tán của Sài cô bà ?

Bạch Thiếu Huy cười thầm;

– Người cho là ta không bị mê thất thần trí chắc?

Chàng gật đầu:

– Có uống! Có uống Vô Ưu Tán của Sài cô bà trao cho!

Đàn chủ hừ lạnh:

– Đã uống Vô Ưu Tán tức nhiên là phải quên mình có uống, tại sao người lại còn nhớ rõ? Người không mê thất thần trí à?

Bạch Thiếu Huy hận thầm:

– Hay quá ta cứu tính mạng người, người chưa trả ơn ta bằng cách hạch hỏi như vậy à?

Chàng lắc đầu:

– Tại hạ có nhớ gì rõ rệt lắm đâu!

Đàn chủ nghiêm giọng:

– Trước mặt ta người nên thành thật một chút! Đừng qua mắt ta được việc gì, nếu người mê thất thần trí thì làm sao người biết được tên mình là Bạch Thiếu Huy?

Bạch Thiếu Huy giải thích:

– Thu Vân cô nương có bảo, tại hạ tên là Bạch Thiếu Huy, rồi sau đó khi tham kiến Đàn chủ rồi, Thu Vân cô nương còn cho biết tại hạ mang số hiệu mười chín.

Đàn chủ lại hỏi:

– Nhưng việc gì trước kia, người còn nhớ rõ không?

Bạch Thiếu Huy thăm nghi

– Ta đã muốn theo nàng trở lại Bách Hoa Cốc tự nhiên ta phải giả vờ trạng thái hồ đồ cho nàng đừng nghi ngờ.

Chàng vỗ trán suy nghĩ một lúc, lắc đầu đáp:

– Tại hạ chịu thôi không thể nhớ được gì cả!

Đàn chủ nhìn chàng không chớp mắt, lộ vẻ nghi ngờ bỗng hỏi tiếp:

– Vũ công của người cao đến mức độ nào?

Bạch Thiếu Huy điềm nhiên:

– Tại hạ không được rõ!

Tử Vi Đàn chủ lại trầm ngâm một lát:

– Trong các môn võ học, người tinh luyện về môn nào?

Bạch Thiếu Huy thăm nghi:

– Ta cùng đi với nhiều người, tất cả đều bị bắt chỉ có mình ta nhanh chân chạy thoát, vậy ta nên kể thuật khinh công.

Nghĩ vậy chàng đáp:

– Môn khinh công!

Đàn chủ tin ngay câu nói đó, gật đầu rồi suy nghĩ một lát đoạn tiếp:

– Những người theo bốn tọa đêm nay đều bị địch bắt, còn một người chạy thoát! Từ nay người là kẻ thân tín của ta!

Bạch Thiếu Huy kính cẩn:

– Đa tạ Đàn chủ đoái tưởng!

Đàn chủ nhìn thẳng vào mắt chàng:

– Người đã biết bốn tòa là nữ nhân?

Bạch Thiếu Huy thoáng đỏ mặt gật đầu.

Đàn chủ nghiêm giọng:

– Nhưng gì xảy ra trong đêm qua, tuyệt đối người không nên tiết lộ với bất cứ người nào, người hiểu chứ?

– À! Thì ra nàng vòng vo trên trời dưới đất, rốt cuộc rồi chỉ dặn chàng giữ bí mật. Dù nàng không dặn chàng cũng theo như nàng.

Chàng gật đầu ngoan ngoãn:

– Tại hạ biết.

Vừa lúc đó trên con đường xa, có bốn bóng người lao tới như gió.

Tử Vi đàn chủ thoáng biến sắc thấp giọng bảo:

– Bế ta đưa vào khu rừng bên cạnh nhanh lên!

Bạch Thiếu Huy giật mình không biết Đàn chủ là gái thì còn bống bể được, chứ đã biết rồi ai làm như thế được?

Chàng lộ vẻ khó khăn do dự.

Đàn chủ gắt:

– Bế ta nhanh lên! Không khéo lại chậm mất!

Bạch Thiếu Huy đành phải cúi xuống, đưa hai tay lòn dưới cổ và gối nàng, bế lên ngang ngực chàng.

Đàn chủ giục:

– Chạy đi! Nhanh lên!

Bạch Thiếu Huy phóng chân chạy như bay đến khu rừng, tiến sâu vào toan

đặt nàng xuống đất.

Đàn chủ khế bảo:

– Ngồi xuống đừng động dậy!

Chỗ đó cỏ mọc dày, lại cao, nếu chàng ngồi xuống thì bên ngoài không một ai trông thấy.

Chàng toan đặt nàng nằm xuống, bên ngoài đã có tiếng động, bốn bóng người đó đã đến nơi rồi.

Quần quá không dám đặt nàng xuống sợ làm gãy cỏ khô kêu rảng rặc, bên ngoài sẽ phát hiện bên trong có người, Bạch Thiếu Huy đành giữ gọn nàng trong lòng.

Chàng thầm phục bọn người nào đó có thân pháp hết sức nhanh. Động tánh hiếu kỳ chàng nhìn qua lượt cỏ trông thấy bốn thiếu nữ vận áo trắng hông đeo kiếm.

Chúng vấn khăn trắng, có giắt một chiếc lông chim trên khăn, chùng vào trạc mười tám mười chín.

Chàng nghĩ:

– Bọn này có vẻ là người trong Bách Hoa Cốc lắm!

Tử Vi Đàn chủ thì thầm bên tai chàng:

– Chúng là Bạch Linh Tứ Diệp! Chúng đến đây thì chắc cũng có tam muội của ta cùng đến!

Bạch Thiếu Huy toan hỏi:

– Nếu chúng là người trong Bách Hoa Cốc thì sao Đàn chủ lại tránh chúng?

Nhưng chàng không kịp mở miệng, bên ngoài thiếu nữ đứng cuối phía tả cất tiếng:

– Kỳ quái thật! Đàn chủ của chúng ta bảo là chỉ có một người trốn thoát, tại sao chúng ta đi suốt con đường mà không gặp?

Bạch Thiếu Huy thầm nghĩ:

– Nàng ấy ám chỉ Tử Vi đàn chủ !

Thiếu nữ thứ hai tiếp nói:

– Đàn chủ của chúng ta bảo nàng đã bị Ác Cái Tiên Bình và hắc thủ đồ phu Đồ Thiên Lý đuổi gấp, tôi chỉ sợ nàng bị bọn họ bắt rồi!

o O o